

misus oma teisepoolsele. — Onnis Tüdimatta uskus nii sama vähe unenägusid, nagu tarf Sijraf, oga seda lauldes jäi ta omesti natukest aega mõttesesse seisma ja ütles siis viimaks: „Ära farda, mee-retante oma lootust Ichooowa peale, kui tema teeb sõit hästi.” — Aga hädaste olid naab lafs aastat paaris elanud, seal läks unenägi tõels. — Roheselle järele, kui Tüdimatta oma talviist tööd lõpetas, jäi ta haigeks ja haigus läks pääw pääwalt ista raskemaks. — *Indoori nõõdu dumal mõlemad*
Kui oli ta õrmas abikaasa ta’le abiits ja palus ta elu pärast Jumalat; aga Jumala otid teised mõtted ja Tema mõtted ei ole inimejate mõtted. — Wähem! kui laps teab seda, et ta suur laulu hõber oli ja seepärast palus ta ühel pääwal jälle abikaasa! Et ta laulu raamatut loots ja natukest ta woodi ees laulaks! — Raamat sai toobud ja ta igatset, et lauldud saabs: „Jerusalem sa kallis taewa linn, oh oleksime seal!” *xc.* Aga enneini weel, kui salm lauldud sai, heitis ta, minu Joonatan, hing ja inglid laulsid ta hing teawa, kus pole enam vaeval. Pühhopäaw selle peale olid matussed ja palju walla rahvast ollid teda, ta igawesse rahvuse saatma tulnud ja haua juures laulsid ta loolilapsed teima enese tehtud laulu, mis nõnda läis:

Dige piffa.

Dige Pitta.

1. Nu-tu-järw sind jä-tan nüüd, pa-ra-di-*p* töt-tan
süit; föäl ma-lauan lop-ma-to pü-ha ing-li, pü-ha
ing-li, pü-ha ing-li seit-sa-*f* ga.